

II.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Amtsforvalternes Lønning m. M.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 5te Mai 1881).

I Anledning af nærværende Lovforslag, som blev henvist til Udvalget den 9de April, bemærkes:

Udvalgets Flertal (Dresing, Fallesen, Jacobsen, Suel, Drenbøll, Raben og Usjing) finder efter Omstændighederne ikke Anledning til at gjøre nogen Indstilling om Forhøielse af de Lønninger, som Finanzministeren har foreslaaet og Folkethinget derefter tiltraadt, endstjøndt man ganske vist ikke føler sig fuldt tilfredsstillt ved dem, navnlig ved de for Filialbestyrerne fastsatte Lønninger, der synes for lave i Forhold til de betydelige Pengebeløb, disse ofte indstaa for.

Hvad angaar den Forandring, der er foregaaet med Regjeringsforslaget i det andet Thing i Retning af flere Amtstuers Nedlæggelse og Oprettelse af Filialer i Stedet, ser Flertallet ikke nogen Grund til at gaa ind herpaa og maa derfor tilraade Landstinget at vende tilbage til Regjeringsforslagets Bestemmelser. Flertallet erindrer vel, at flere Amtstuer ere nedlagte og erstattede med Filialer, idet man i Haab om større Besparelse for Statskassen har villet indskrænke Amtstuernes Antal til een Amtstue i hvert Amt, men det maa hævde, at det er i Befolkningens Interesse at have let Afgang til Amtstuernes. Kun naar væsentlige Besparelser for Statskassen vilde følge af Nedleggelsen, vilde man finde denne berettiget; da det imidlertid er oplyst, at der intet Væsentligt spares ved Amtstuers Forandring til Filialer, maatte Flertallet meget snarere opfordre Regjeringen til at tage under Overveielse, hvorvidt det ikke vilde være rigtigt at søge de nu eksisterende Filialer atter forandrede til Amtstuer.

At gaa over til i stort Maal at bruge Lødsopbeholdsbetjentene som Amtsforvaltere, tør Flertallet ikke tilraade, thi dels synes Eftersynet at maatte blive vanskeliggere, naar 2 Kasser med betydelige Beholdninger, hvis Eftersyn er betruet forskjellige Myndigheder, staa under

een Mand's Bestyrelse, dels turde det være vanskeligt for Lødsbedsmanden, navnlig ved mindre Lødssteder, at være tilstede saa regelmæssigt, som Beboernes Bevemmelighed fordrede dette, naar ikke hans Tjeneste ved Lødsvesenet skulde lide herunder. Saaledes maatte, forinden en almindelig Regel i den Retning blev givet, en meget nøiere sagkyndig Overveielse af de Forhold, der derved maatte komme i Betragtning, end den, der hidtil har fundet Sted, formentligen gaa forud.

Flertallet skal saaledes, idet det slutter sig til Regjeringens oprindelige Forslag, anbefale Landstinget at vedtage nedenstaaende Endringsforslag.

Mindretallet (H. C. Hansen og J. Jensen) kan hverken tiltræde Endringsforslaget som Helhed taget eller nogen enkelt Del af dette.

Naar Flertallet „maa hævde, at det er i Befolkningens Interesse at have lettest mulig Afgang til Amtstuernes“, da kan Mindretallet ikke indrømme, at dette er Tilfældet uden til den Grændse, der som Regel er tilfattet ved Loven af 2den Juli 1870.

Da vi finde den ved nævnte Lov tilstræbte Ordning meget tilfredsstillende, saa kan Mindretallet ikke gaa med til at tilraade Landstinget at stille sig i Opposition absolut til det andet Thing og indtil en vis Grad til Regjeringen, ved at indtage det Standpunkt, som tilraades af Flertallet, og kunne vi jelsølgelig endnu mindre dele den Tilbøielighed, Flertallet omtaler, at det har til at gaa i modsat Retning af den, det andet Thing gaar i Overensstemmelse med Loven af 2den Juli 1870.

Naar Flertallet bemærker „at der intet Væsentligt spares ved Amtstuers Forandring til Filialer“, da kunne Meningerne om, hvad der maa kaldes en „væsentlig Besparelse“, være noget forskjellig; dette finder Mindretallet dog ikke Anledning til at komme nærmere ind paa, men maa,